

Jeg mener, at det vil være det rette forum for de nærmere drøftelser af, hvordan det igangværende samarbejde kan intensiveres og udbygges, og hvordan vi fra Velfærdsministeriets side i form af erfaring og viden kan bidrage til, at de sociale problemer i Grønland løses hurtigt og på den bedst mulige måde.

Jeg er selvfølgelig meget tilfreds med, at Grønland også har tilkendegivet, at man er interesseret i at intensivere samarbejdet på det sociale område. Styrken i rigsfællesskabet er netop samarbejde i gensidig respekt. Jeg er sikker på, at vi med den samlede viden og erfaring, vi har på det sociale område, kan bidrage til en positiv udvikling i forhold til de problemer, der er i det grønlandske samfund.

Kl. 13:28

Formanden:

Tak til velfærdsministeren. Så går vi over til forhandlingen. Den første, der får ordet, er ordføreren for forespørgerne, hr. Søren Espersen.

Kl. 13:28

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Søren Espersen (DF):

Jeg takker for ministrenes redegørelse, som i hvert fald var en korrekt beskrivelse af, hvordan lovgivningen er – om ikke mere. Jeg tror, det var det.

Ordet tabu var i sin oprindelse et polynesisksk ord, som beskrev et religiøst forbud mod at berøre eller nævne bestemte genstande. I vores verden beskriver det forhold, som det ikke anses for passende at tale om. Hos os er tabu heldigvis ikke forbundet med forbud, det er alene noget, regeringen og Folketinget pålægger sig selv.

Det er noget underligt noget, det der med tabu, og ofte giver det slet ingen mening, hvorfor nogle forhold er blevet tabu, mens vi om andre forhold, som måske ligner til forveksling, holder friske og frejdige taler, hvor vi kræver handling. Lad mig give et par eksempler:

Vi må gerne herfra presse Rumæniens regering til handling i forhold til rumænske børnehjemsbørn, men vi må ikke presse Grønlands landsstyre til handling i forhold til børn, der går omkring og sulter i Tasiilaq.

Vi må gerne presse Spaniens, Kinas og Bulgariens regeringer i forhold til tyrefægtning, pelsproduktion og bjørnedressur, men vi må ikke presse Grønlands landsstyre i forhold til mis-handling af hunde i Jakobshavn.

Vi må gerne true østlande med, at de ikke kommer med i EU, hvis magtmisbrug og nepotisme fortsætter, men vi må ikke omtale, at magtmisbrug og nepotisme blomstrer i fuldt flor i Grønland.

Rigsrevisionen må gerne løfte pegefingre og true i forhold til hver eneste skatteyderbetalte femøre, som er brugt forkert i Skagen, men må ikke løfte et øjenbryn, hvis der spendes et beløb på 3,2 mia. kr., der sendes op til Nordatlanten.

Det pudsige ved det hele er, at når vores berettigede krav eksempelvis stilles til Rumænien, Kina, Spanien, Bulgarien og andre lande, ja, så kan vi i virkeligheden ikke gøre det mindste ved det, mens vi, når det gælder Grønland, bare behøver at beslutte det her i Folketinget. Så bliver det sådan.

Det slår aldrig fejl, at der cirka hvert tredje år er en behjertet journalist, der rejser til Grønland og vender tilbage med nye, rystende beretninger om de sociale forhold, og alle er med det samme enige om, at det må der gøres noget ved. Det slår heller aldrig fejl, at landsstyret og de grønlandske folketingsmedlemmer hver gang fortæller, at der bestem er noget, der skal rettes op på, og at man netop er i gang med at foretage en række forbedringer – og at det i øvrigt ikke er noget, Folketinget skal blande sig i. Det skulle undre mig, hvis vi ikke også i dag kommer til at høre netop den remse. Problemet er, at det bare aldrig bliver til noget.

Men hvorfor bliver regeringen og Folketinget ved med intet at foretage sig? Hvorfor er det eksempelvis i orden at øremærke et meget stort beløb af det grønlandske bloktilskud til erhvervsformål, mens det ikke er i orden at øremærke et beløb til at forbedre de sociale forhold der, hvor der virkelig er brug for det? Hvorfor er standardsvaret altid: Det kan vi ikke gøre noget ved, for det er et område, hjemmestyret har ansvaret for?

Men den forklaring, som også kom fra statsministerens side i dag, tager jeg ikke for gode varer. Folketinget er den øverste myndighed i rigsfællesskabet, og Folketinget kan til enhver tid beslutte, at nu skal der rettes op på forholdene i Grønland, når det gælder det sociale, når det gælder uddannelsesniveaue, når det gælder nepotisme – og så *bliver* det sådan. Påtager vi os i dag fra Folketingets side ansvaret, og vælger vi i dag at gribe ind, så bliver det sådan.

Vi mener i Dansk Folkeparti, at det er en pligt, at vi reagerer i disse sager, dels fordi hver